

Især er der et behov for opsøgende psykose-team i forhold til mennesker med kroniske sindslidelser, som ikke langvarigt er indlagt på et psykiatrisk sygehus. Der skal også sættes øget fokus på en tidligst mulig behandlingsindsats, og vi skal fortsat være vågne i forhold til fysiske rammer og retssikkerheden.

Så langt det er muligt, skal vi væk fra lukkede afdelinger og i stedet bruge skærmede afsnit. Vi skal i det hele taget være åbne over for nye veje, herunder muligheder for forebyggelse. Men vi skal også kræve, at det, der foregår, bliver dokumenteret. Der mangler vi også meget.

Til sidst vil jeg fremhæve de sindslidendes til-lidsrepræsentanter, de mange frivillige organisationer, der gør en kæmpeindsats. Deres indsats er et vigtigt supplement til den offentlige indsats.

Ekstistensen af de frivillige organisationer sikrer, at vi aldrig kommer til at hvile på laurbærrene, om man så må sige. Og jeg er godt tilpas ved at vide, at vi vil blive bidt i haserne, hvis vi ikke fortsat strenger os an med at forbedre vilkårene for de sindslidende.

Et samfund skal måles på de vilkår, vi giver de svageste grupper. Derfor er denne debat vigtig, og derfor skal vi videre ad den vej, der er udstukket i det fremsatte forslag til vedtagelse. Det mener Det Radikale Venstre er en farbar vej.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg synes, det var en meget fin tale, fru Inger Marie Bruun-Vierø holdt, og der er lige nogle ting, jeg godt vil have uddybet.

Fru Inger Marie Bruun-Vierø sagde, at det var meget vigtigt med en entydig placering af ansvaret for behandlingen, og det er jeg helt enig med fru Inger Marie Bruun-Vierø i. Jeg ville så gerne have haft, at det var blevet præciseret i det forslag til vedtagelse, som vi i fællesskab har fremsat, men det var der ikke rigtig opbakning til fra regeringspartiet Socialdemokratiet, men jeg synes, at det er fantastisk vigtigt, hvis det her skal hænge sammen. Så jeg vil spørge, om fru Inger Marie Bruun-Vierø er parat til at få taget det med.

Tilværelsen skal leves så nær det normale som muligt, det er jeg også helt enig med fru Inger Marie Bruun-Vierø i. Og så vil jeg bare have en kommentar til, at der kun er blevet 250 boliger ud af de mange hundrede millioner, vi har bevilget. Hvad er kommentaren til det? Og hvad er kommentaren til de manglende enestuer i H:S?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Den radikale ordfører nævnte spørgsmålet om de skærmede enheder og mente, at det skulle være det almindelige i stedet for lukkede afdelinger. Vi har jo i tilsynet løbende diskuteret, om det er den rigtige vej frem kun at anvende skærmede enheder forstået på den måde, at man i stedet for at komme på en lukket afdeling, så er skærmet af mennesker. For det, der er problemet, og de oplevelser, vi har, når vi er ude, er, at man siger, at nu skærmer man, men det vil sige, at man låser en dør, mens folk, der ikke er på den skærmede afdeling, har nøgle. Måske laver man så derved en ny form for skjult tvang?

Derfor vil jeg godt bede den radikale ordfører om lige at uddybe, om det er den rette vej frem udelukkende at satse på skærmede enheder, eller om vi måske skal fastholde mangfoldigheden og så lige prøve at se tiden an, før man vælger den endelige løsning.

(Kort bemærkning).

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jeg vil starte med det sidste først til fru Anne Baastrup. Jeg mener, at vi skal fastholde en bred vifte af muligheder, og jeg fremhævede også i min tale, den mangfoldighed af tilbud, der skal være, for de mennesker, der skal have tilbud, er en stor mangfoldighed. Derfor kan man ikke sige, at det nu bare er det her, der er løsningen.

Der skal virkelig være en bred vifte, så man hver eneste gang kan tage udgangspunkt i: Hvad er det for et menneske, vi har foran os? Hvad er det, der vil være det rigtige i denne her situation?

Så skærmede enheder er et alternativ, men jeg tror, at vi skal bruge dem i større omfang, end vi gør i dag i forhold til de lukkede afdelinger.

Så er der fru Tove Fergo. Jeg er meget enig i, at samarbejde på tværs kræver entydig placering af ansvar, og alle erfaringer fra det sociale arbejde viser også, at grunden til, at det ikke lykkes, jo er, fordi der aldrig er nogen, der tager ansvar.

Der er mange mennesker involveret, men man har aldrig fundet ud af det dér med at tage ansvar. Jeg kan ikke yderligere nu tage stilling til det, men jeg vil i hvert fald altid forfølge den tanke, ligegyldigt om det kommer med i den vedtagelse, vi har i dag, eller ej, for det er ret væsentligt, og i princippet er det så lige meget, om det kommer med eller ej.

Sindslidende skal leve en tilværelse så nær det normale som muligt, og der er det klart, at